

Paris'te 13 Kasım günü gerçekleşen bombalamalar ve ölümcülsilahlı saldırılar sonucunda 129 masum insan katledildi. İçlerinden çoğu yirmili ve otuzlu yaşlarda olan bu insanlar o esnada bir rock konserini bekliyor, polüler ve hareketli bir mahallede yemek yiyorlar, bir spor barında futbol maçı izliyorlar veya sadece sokakta yürüyorlardı. Saldırıları rastgele can aldı; ailelerde onarılmaz tahribatlar yarattı ve sıradan Fransızların çoğunu acı ve derin bir şok içinde bıraktı.

Saldırıları, Daeş (İslam Devleti) tarafından üstlenilen ve bir önceki gün Beyrut'taki bir Şii mahallesinde onlarca kişiyi yok eden bombalı saldırıları yahut Ekim ayında Mısır'daki Sina çölü üzerinde uçuşta olan ve 224 turisti taşıyan bir Rus uçağının havaya uçurulmasını da içeren bir kasıtlı sivil katliamları dalgasının parçasıydı. Tüm bunlar cinayet eylemleriydi - Fransa da dahil olmak üzere Batılı güçlerin bir asırdan fazla zamandır Ortadoğu'da ve başka yerlerde dünya halklarına yaşattıklarından daha küçük çaplı olsa da, cinayet eylemleriydi bunlar. Fransa'nın Cezayir'in bağımsızlığını önlemek için yürüttüğü savaşın (1952-62) bir milyon kurbanından bahsetmemize gerek var mı?

Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande, neredeyse anında savaş ilan etti. Ülkesinin yalnızca geçmişte olduğu gibi bireyler tarafından düzenlenen saldırılarla değil, "bir terörist ordusu" tarafından düzenlenen saldırılarla karşı karşıya olduğunu söyledi. Paris saldırısından birkaç gün sonra, savaş dönemi yetkileri vermek için toplanan Fransız parlamentosuna hitap ederken "savaştayız" ifadesini kullandı. Bunun nefsi müdafaa olduğunu ileri sürdü, oysa hükümeti, Paris cinayetlerinden günler ve haftalar öncesinden Suriye'deki askeri operasyonlarını yoğunlaştırmış bulunuyordu. Bu faaliyetler keşif uçuşlarını, hava saldırılarını ve *Le Monde* gazetesine göre özel kuvvetlerin konuşlandırılmasını da içeriyordu.

Eğer bu bir savaşa, insan hayatını eşit derecede küçümseyen, gerici siyasi hedeflerin peşinden koşma konusunda eşit derecede kasıtlı ve bilinçli olarak zalimce hareket eden gerici güçler arasındaki haksız bir savaştır. Bu taraflardan birinin veya diğerinin desteklenmesi yalnızca, iki kabul edilemez alternatif arasındaki dinamiği daha da kötü hale getirecektir. İnsanların ihtiyaç duyduğu şey öne fırlayıp her iki tarafa ve onların getirdiği korkunç sonuçlara siyasi olarak karşı çıkmak ve bu feci işleyiş mantığının kısılcacından kurtulmak için mücadele etmektir.

Daeş kendisini, bunca ülkeyi tahakküm altında tutan ve halklara bunca sefalet getiren bir avuç ülkenin emperyalist hakim sınıflarının gücüne, ideolojisine ve ikiyüzlülüğüne karşı çıkabilecek tek güç olarak sunuyor. Bu meydan okumayı, yükselen yeni sömürücüler ve devrilmiş eski sömürücüleri iktidara getirebilecek gerici bir ideolojiden ve toplum vizyonundan esinlenerek yapıyor. Onların cihadının amacı, Ortadoğu halkları arasındaki

mevcut baskı biçimlerini korumayı, kutsamayı ve sistematikleştirmeyi hedeflemektedir: bunlara, günümüzün dünyasının her yerinde yeni ve eski biçimleriyle var olan erkeklerin kadınlar üzerindeki üstünlüğü ile halkların yaşamlarını ve potansiyellerini ezen öteki baskıcı toplumsal bölünmeler de dahildir. Fransa'dan ve başka yerlerden binlerce genç, İslamcılığın onlara, yaşadıkları toplumlarda yoksun bırakıldıkları bir geleceği sunduğuna inandıkları için Suriye'de bu örgütün saflarına katılmıştır. Bazılarının Paris saldırılarına katıldığı da söylenmektedir.

Fransa, dünyayı emperyalist güçler arasında yeniden bölüştürmek üzere Birinci Dünya Savaşı'nın verilmesinden bu yana Suriye'nin içişlerine yoğun bir şekilde müdahale eder durumdaydı. Savaş bitmeden önce bile 1916 tarihli Sykes-Picot anlaşması Osmanlı İmparatorluğu'nun topraklarını Britanya ve Fransa arasında paylaşıyordu. Fransa Lübnan devletini kurmak için Suriye'yi parçaladı, oradaki Hıristiyan azınlık içindeki müttefiklerine dayandı ve daha genel olarak, dini ve etnik çelişkileri kızıştırmaya çalıştı. Paris katliamları sonrasında yayımlanan Daeş bildirisi Fransa'yı özel olarak "Sykes-Picot tapınağının bekçisi" olarak tanımladı: bununla yalnızca eski sömürge düzenini değil, aynı zamanda bölgede varlığını sürdürmüş ve bazı bakımlardan yoğunlaşmış ekonomik ve siyasi boyunduruğu da kastediliyordu.

Fransa, yıllar boyu Suriye'deki ve bölgedeki çıkarlarını pek çok açıdan ilerletmeye çalıştı. Bunlar bazen ABD gibi öteki ülkelerle ortaklaşarak, çoğu zaman da onlarla rekabet içinde yürüttü. Fransa'nın Suriye hakim sınıfının çeşitli kesitleriyle - bir zamanlar Esad ailesiyle, şimdi de "ılımlı" (Batı yanlısı) muhalefet olarak resmedilen, taraf değiştirmiş önde gelen kişilerle - olan tarihsel bağı ve onlar üzerindeki etkisi, muhtemelen öteki Batılı güçlerin hepsinden daha fazladır. İronik bir şekilde, 2013 yılında Esad rejimine karşı bir bombalama saldırısının başlatılmasına en fazla hevesli olan, ABD değil Fransa'ydı. O tarihten bu yana, ABD'nin ve ardından Rusya'nın Daeş'le mücadele adı altında Suriye'deki operasyonlarını yürütmesi üzerine Fransa Cumhurbaşkanı Hollande da, giderek artan oranda - bu kez Esad'la değil, Daeş'le mücadele adına - aynısını yapma ihtiyacı duydu. Taktikler, manevralar ve gerekçeler farklılaşabilse de, emperyalist çıkarlar değişmeden kalır: silahlı gücüyle müdahaleye katılmayanlar, ganimet sofrasının bölüşümü için oturamazlar.

Fransa'nın Suriye'de yapmayı umduğu şeyin, 3,500 askerle Çad'da, Mali'de veya Batı ve Orta Afrika'daki öteki eski Fransız sömürgelerinde yapageldiği şeyden farklı olmadığı anlaşılmalıdır: hedefledikleri şey Fransız emperyalizminin bakış açısından artık mümkün veya arzu edilebilir olmayan sömürge yapılarını yeniden kurmak değil, insanları Paris'teki sermaye birikimi ağlarına daha sıkı şekilde bağlamak ve emperyalist rakipleri uzakta tutmaktır.

Nasıl Hollande Paris saldırılarından önce Suriye'deki Fransa operasyonlarını yoğunlaştırdıysa, hükümeti de İslamcı terörizmle mücadele adına çok geniş hükümet yetkilerini benimsemeye girişmiş bulunuyordu. Bu yetkiler aynı zamanda, ağırlıklı olarak bir zamanlar Fransız sömürgesi olan ve onun nüfuz alanında kalmaya devam eden Müslüman ağırlıklı ülkelerden gelen, göçmen kökenli geniş nüfusu hedef alıyordu. Bu baskıcı önlemler, siyasi polise yargı denetiminden azade bir şekilde daha serbest hareket etme izni veren (yeni denetim uygulamalarının müjdecisi olmaktan ziyade, bunlara daha sağlam bir yasal kılıf veren) yasalardan, araçlarda içeriği göstermeyen camların kullanılmasının yasaklanmasına kadar geniş bir çeşitlilik arz ediyor (bunun sonucunda, polislerin cep telefonu kullanıp kullanmadığını veya emniyet kemeri takıp takmadığını görmesinin gerektiği olarak gösteriliyor, ancak elbette aynı zamanda polislerin insanların etnisitesini daha kolay belirleyebilmesine olanak veriyor).

Saldırılarından sonra Hollande, yaklaşık 300 polisleri iki gece boyunca arama izni olmadan ev baskınları yapmasına olanak veren bir olağanüstü hal ilan etti. Saldırılarda dahil olmasından şüphelenilen kişilerin anne-babaları, kardeşleri ve öteki aile fertleri, suç isnadı olmaksızın gözaltına alındı - bu, başka ülkeler tarafından gerçekleştirildiğinde intikam ve rehin alma olarak görülen bir eylemdi.

Fransız gazetecilerin işaret ettiği gibi, "Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik" şeklindeki ikiyüzlü slogan, ulusal marş *La Marseillaise*'in "Yurttaşlar, silah başına" kısmının vurgulanarak avaz avaz bağırma sesleri tarafından bastırıldı. Geçen Ocak ayında gerçekleşen *Charlie Hebdo* katliamını takiben olan olayların aksine, devlet İslamcılarla İslami kültür kökenine sahip kişilerin birbirine karıştırılmasına karşı daha az ikazda bulunuyor. Hollande'ın söylemindeki ana vurgu, devletin ülke içinde de dışında da "merhametsiz" olacağı yönünde.

Hollande'ın aşırı sağcı Ulusal Cephe (Front Nationale) tarafından sunulan ve hükümete Fransa'da doğmuş (yani göçmen kökene sahip) insanları bile vatandaşlıktan çıkarma yetkisi verilmesini öngören öneriyi benimsemesi hiçte kaza eseri değil. Hollande, insanları devletsiz bırakmanın uluslararası hukuk açısından sorunlu olmasından ötürü bu tehdidi çifte vatandaş olanlarla sınırlı tuttu, ancak bu yetkinin sembolik değeri olağanüstü derecede büyüktür ve aileleri parçalanma ihtimaliyle terörize edecek bir silah olma potansiyeli taşımaktadır. Nitekim milyonlarca göçmen, çifte vatandaşlık sahibidir.

Aşırı derecede ender görülen bir şey yaparak parlamentonun senatoyla birlikte toplanmış oturumunda konuşan Hollande, ilan ettiği olağanüstü halin 90 güne uzatılmasına izin verecek bir yasa çağrısı da yaptı. Aynı zamanda bu uzatılmış olağanüstü hale daha güçlü yasal dayanak kazandırmak ve şu anda cumhurbaşkanına yalnızca bir silahlı isyan veya yabancı işgali durumlarında çok büyük yetkiler veren bir anayasa hükmünü değiştirmek için

ülkenin 1958 anayasasının değiştirilmesini istedi. Hollande, binlerce yeni polisin, sınır muhafızının ve cezaevi gardiyanının istihdam edileceğini de haber verdi.

Hollande'ın niyetlerinin müphemliği, her türlü olasılığı muhtemelhale getiriyor. Fransa'nın yönetici çevreleri arasında, ülkenin ulusal ve uluslararası düzeyde benimseyebileceği farklı yaklaşımların getireceği riskler ve fırsatlar konusunda büyük bir hengame kopuyor.

Fakat baskıcı önlemler konusunda Fransız yönetici sınıfları arasında epey birlik var. Örneğin Cumhuriyetçilerin (ana akım sağ partinin yeni adı) bir lideri, polis dosyasında "S" bulunan (yani, özel gözetim altında olduklarını belirten -bu şu anda genellikle İslamcılarla bağlantısı olduğundan şüphe edilen kişiler için kullanılıyor ve (*Le Monde* gazetesine göre 4 bin, *New York Times* gazetesine göre 10 bin kişinin dosyasında "S" bulunuyor) herkesin gözaltına alınmasını önerdiği zaman, Hollande'ın başbakanı Manuel Valls bu ihtimali gözardı etmedi ve hükümetin "bütün gerekli silahları" el altında tutmayı düşüneceğini söyledi.

Fransa cumhurbaşkanı "savaştayız" ilanında bulunduğu zaman akla gelen şey yalnızca 2. Dünya Savaşı değil, aynı zamanda Hollande'ın canlandırmaya çalıştığı yetkilerin tesis edildiği Cezayir savaşıdır. Bu yetkiler özellikle Fransa'daki Cezayirli'lere yönelikti ve aynı zamanda yönetici sınıf içindeki ihtilafları güç yoluyla çözümlenmeyi amaçlıyordu.

Fransa "savaşta" olabilir, ancak hangi gerçekçi savaş hedefleriyle bu, belli değil. Aynı zamanda Fransa çatışmanın dışında kalamaz çünkü bir büyük güç olarak, son kertede de dünya emperyalist sisteminin işleyişindeki yerinde, süper kârlar elde etmeyi başarabilen bir avuç tekeli kapitalist ülkeden biri olarak sahip olduğu statüyü korumaya ve genişletmeye ihtiyaç duymaktadır. Bu, Fransız hakim sınıfı için, Fransa halkı için ve dünya için çok tehlikeli bir durumdur.

İç cephede de riskler oldukça yüksektir. İnsanları Fransız vatandaşlığından çıkarmak, Fransız vatandaşları arasında eşitsizliğini formel olarak kabul etmek anlamına gelecektir ki, bu gerçek zaten alt sınıfların bir kesitinin kendisini tecrit edilmiş hissettiği banliyö toplu konut bölgelerinde yaşayan insanların gündelik yaşamları içinde deneyimlenmektedir. Daeş'in bu korkunç saldırılarının arkasındaki siyasi hedeflerden biri, Fransa'nın "alt sınıf" denilen geniş kesimlerinin toplumdaki marjinal konumları ve özellikle de kendilerine yönelen devlet baskısı nedeniyle İslamcılığa yönelik dinamiğini yoğunlaştırmak olabilir.

İslamcılık ile Fransız hakim sınıfı ve onun ideolojisi arasındaki kutuplaşmayı her iki taraf birden pekiştirip kızıştırılmaktadır. Sorun tam da budur, yani bu iki gerici güç arasındaki çatışma, bugünkü durumu belirlemektedir. Bu dinamiği ve bu realiteyi kabule yanaşmamak, bütün aksi yöndeki iddialara rağmen, sadece bir tarafın veya diğerinin arkasına takılmayı

getirecektir. Bu, yalnızca emperyalist ülkelerde olmasa bile, gene de özellikle bu ülkelerde, genellikle emperyalistlere yardım etmek anlamına gelir. Her yerde taraflardan birinin veya diğerinin desteklenmesi, bunun altında yatan gerici dinamiği ve tarafların her ikisini güçlendirmek anlamına gelir.

İnsanların, neden seçeneklerin bu ikisinden ibaret olmadığını anlamadıkları müddetçe, bu iki kutbun çekiciliğine direnmesi zor olacaktır. Hem ezen hem de ezilen ülkelerde insanlar, devrimci bir alternatifin nasıl yükselebileceğine dair uzun vadeli bir perspektife ihtiyaç duymaktalar. ABD'deki 11 Eylül 2001 saldırıları sonrasında, halk arasında görülen, hükümet tarafından korunma yönündeki güçlü eğilime rağmen devrimci komünistlerin katılımıyla "Bizim adımıza olamaz bu" hareketi ortaya çıkmıştı ve bu hareket Bush rejimininsözde kurbanlarıntemsilcisi olarak, ahlak standartlarını savunma eylemciliği adına, insanları daha büyük suçlara alet edilmesine karşı çıkabilmişti.

Bugün, emperyalist yöneticilerin geçmişteki, günümüzdeki ve gelecekteki suçlarına karşı ciddi, cesur ve büyüyen bir muhalefet, Ortadoğu'da hem emperyalizmden hem de İslamcılıktan nefret eden insanlara siyasi olarak yardım edebilir ve bugün bütün dünyada var olan elverişsiz siyasi manzaranın değiştirilmeye başlanmasının bir parçası olabilir.

17 Kasım 2015 - A World to Win News Service (Kazanılacak Dünya Haber Servisi)

Editörün Notu:

Kaynak için

bakınız; <http://aworldtowinns.co.uk/2015/11/19/the-paris-attacks-and-the-french-state-reaction-murderers-all-awtwins-16-november-2015/>

[Download WordPress Themes Free](#)

[Download Premium WordPress Themes Free](#)

[Free Download WordPress Themes](#)

[Download Premium WordPress Themes Free](#)

[ZG93bmxvYWQgbHluZGEgY291cnNlIGZyZWU=](#)

[download redmi firmware](#)

[Download WordPress Themes](#)

[udemy paid course free download](#)

Yeni Komünizm

Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim,
Strateji ve Önderlik
